27/03/2021

“Η δημιουργία μέσα στην κοινωνία ενός σύγχρονου πύργου Βαβέλ”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου

Η υγειονομική κρίση, όπως και πολλές άλλες μορφές κρίσης (κοινωνικές, οικονομικές, ιδεολογικές, πολιτικές), έχει συμβάλει στην ανάδειξη προβλημάτων, τα οποία χαρακτηρίζονται από εσωστρέφεια, ως μία έκφραση αυτοπροστασίας. Ο καθένας θεωρεί ότι μόνος του μπορεί να ρυθμίσει τα θέματα και τα προβλήματα του χρησιμοποιώντας απλώς τον διπλανό του ως μέσο χρηστικό για τη ρύθμιση ή επίλυση τους.

Η επίταση στην αυτάρκεια αυτή οδηγεί στη δημιουργία μιάς απολυτοποιημένης αντίληψης περί σεβασμού, εφαρμογής ή και διεκδίκησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τα οποία όμως, τις περισσότερες φορές, χρησιμοποιούνται αποκλειστικά και μόνο για εξυπηρέτηση και ικανοποίηση ατομικών επιδιώξεων.

Αυτή η εφαρμογή του ανθρωπίνου δικαιώματος, ως απολυτοποιημένου ατομικού δικαιώματος, οδηγεί σε ένα κοινωνικό μόρφωμα, το οποίο χαρακτηρίζεται ως δικαιωματισμός, και το οποίο ως κίνηση και εν ονόματι μιάς ιδεολογοποιημένης αντίληψης με σκοπό την απόλυτη δικαιωματική εφαρμογή του, θεωρεί ότι μπορεί να κινείται κατά του νόμου και της τάξης ή να διεκδικεί την επιβολή του μέσα από

τη βία. Αποτέλεσμα μιάς τέτοιας δράσης είναι η δημιουργία μέσα στην κοινωνία ενός σύγχρονου «πύργου Βαβέλ», ο οποίος προκαλεί κλωνισμό στη συνοχή και στην ενότητα αυτής της κοινωνίας.

Ο κλωνισμός όμως αυτός επιτείνεται και με την εργαλειοποίηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από διάφορες συλλογικότητες ή άτομα, τα οποία προβάλλουν απολυτοποιημένα τα δικαιώματά τους ή εκδηλώνουν συγκρουσιακά φαινόμενα δικαιωματικών διεκδικήσεων, με αποτέλεσμα την «σύγκρουση δικαιωμάτων»

Η ικανοποίηση του δικαιώματος για αυτοδιάθεση και ελεύθερη διαχείριση του σώματος μιάς εγκύου π.χ μπορεί να καταστρατηγεί το αντίστοιχο δικαίωμα του εμβρύου για ζωή;

Είναι δυνατόν το δικαίωμα για ζωή να παραθεωρείται στην οποιαδήποτε ιδεολογική τοποθέτηση απέναντι στην ίδια την αξία της ζωής με αποτέλεσμα το κακώς νοούμενο και εφαρμοζόμενο δικαίωμα, να γίνεται πρόξενος του θανάτου, του όλεθρου και της καταστροφής;

Η πανδημία του Covid-19 φαίνεται ότι θα επιφέρει ακόμη αρκετά προβλήματα στην κοινωνία.

Είναι βέβαιο ότι μιά τέτοιου είδους λειτουργία του δικαιώματος, είτε ως ικανοποίηση του ατομικού συμφέροντος είτε ως χρησιμοποίησή του για ιδεολογικούς σκοπούς, προκαλεί τον εκφυλισμό κάθε έννοιας ανθρώπινου δικαιώματος με συνέπεια να το μεταβάλλει από ανθρώπινο σε απάνθρωπο και συγχρόνως να οδηγεί σε κατάσταση ασυδοσίας κάθε δυνατότητα ελεύθερης εφαρμογής του στα όρια της κοινωνίας.

Γι’ αυτούς ακριβώς τους λόγους ο δικαιωματισμός αποτελεί μία λανθασμένη κατανόηση έκφρασης και ανώριμης εφαρμογής του ανθρώπινου δικαιώματος.

Θεωρείται, ως μία εσωστρεφή ατομικού χαρακτήρα λειτουργικότητα, η οποία ικανοποιεί αποκλειστικά και μόνο ομάδες ή άτομα και όχι την ανάπτυξη μιάς συνολικά ευημερούσας και ισόρροπης κοινωνίας.

Ο δικαιωματισμός, ως περιορισμένη έκφραση και εφαρμογή του ανθρώπινου δικαιώματος, ενισχύει το επιμέρους σε βάρος του καθολικού, ενώ συνεπάγεται έλλειψη γνώμης και πολιτισμού, αφού προσπαθεί να επιβάλλει μία μεμονωμένη άποψη ή απολυτοποιημένη ιδεολογία.

Ο δικαιωματισμός, ως στάση ζωής και τρόπος κατανόησης και προσέγγισης της ίδιας της ζωής, προκαλεί εγγενή προβλήματα μέσα στην ίδια την κοινωνία και

οδηγεί σε έναν ιδεολογικό «αλληθωρισμό» με ανάλογες συνέπειες και εκπτώσεις, αφού μέσα από συγκεκριμένα γεγονότα και ιδεολογίες καταστρατηγείται η γνώση και ο πολιτισμός του άλλου.

Ο δικαιωματισμός τέλος, ως ιδεολογία ή ως αφήγημα ομάδων ή ατόμων, υπονομεύει την ίδια την έννοια της εθνικής συλλογικότητας, αφού λειτουργεῖ διχαστικά και δημιουργεί με τον τρόπο αυτό προβλήματα στη δομή και στην λειτουργία της κοινωνίας.

Η οποιαδήποτε αντίσταση με σκοπό τη διάσωση του δικαιωματισμού δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται «κανιβαλικά» από εκείνους που τον υπερασπίζονται, προς αυτούς οι οποίοι του ασκούν κριτική. Χωρίς να αμφισβητείται ο αγώνας για την κατάκτηση και εδραίωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε μία ευνομούμενη κοινωνία, δυστυχώς ο αγώνας αυτός «στέφεται» από αποτυχία όταν προσβλέπει στην ικανοποίηση αποκλειστικά συγκεκριμένων ιδεολογικών επιδιώξεων και ατομικών συμφερόντων.

Η πανδημία του Covid-19 φαίνεται ότι θα επιφέρει ακόμη αρκετά προβλήματα στην κοινωνία και άλλες εγγενείς και παράλληλες κρίσεις. Όπως έχει επισημανθεί φαίνεται ότι «ζούμε την έλλειψη της γνώσης και την επιβολή της άποψης» και το φαινόμενο του δικαιωματισμού, ίσως αποτελεί για πολύ καιρό ακόμα το κοινωνικό μας «άλλοθι»!!!

Αυτό όμως το οποίο επιβάλλεται να κάνουμε είναι να αγωνιστούμε για την εδραίωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και να διαφοροποιήσουμε τη κοινωνική τους λειτουργικότητα από κάθε άποψη ή αντίληψη, η οποία ικανοποιείται από τα «ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα», άλλως οδηγούμεθα στη διάσπαση της ίδιας της κοινωνίας.

Η πραγματική διάσταση του λειτουργήματος του ανθρώπινου δικαιώματος καταξιώνεται στην έμπρακτη αποδοχή και έκφραση σεβασμού του δικαιώματος των άλλων. Είναι χαρακτηριστικός ο λειτουργικός λόγος με τον όποιον διαζωγραφείται ο σεβασμός και η αναζήτηση των δικαιωμάτων του ‘Αλλου, «διδαξόν με τα δικαιώματά σου». Αυτό τελικά φαίνεται ότι αποτελεί και την εγγύηση της αυθεντικότητας κάθε ανθρωπίνου δικαιώματος μέσα στην ίδια την κοινωνία.

Πηγή: propago.gr